

PYTANIA O EGZEKUCJI

Komornik

Komornik

Poniedziałek, 4 października 2010

Według art. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym.

Komornik jest takim funkcjonariuszem zarówno w świetle ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, jak i art. 115 § 13 kk. Prawo karne zapewnia komornikowi szczególną ochronę (naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego - art. 222 kk, jego znieważenie - art. 226) oraz określa jego odpowiedzialność za czyny popełnione w charakterze funkcjonariusza publicznego (przyjęcie korzyści majątkowej lub osobistej - art. 228, działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego przez przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków - art. 231, poświadczenie w dokumencie nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne - art. 271).

Według art. 10 ust. 1 ustawy, komornikiem sądowym może być ten, kto posiada obywatelstwo polskie, korzysta z pełni praw cywilnych i obywatelskich, jest nieskazitelnego charakteru, ukończył wyższe studia prawnicze lub administracyjne, ukończył 25 lat, odbył aplikację komorniczą i złożył egzamin komorniczy.

Od odbycia aplikacji komorniczej i złożenia egzaminu komorniczego zwolnieni są sędziowie, prokuratorzy, adwokaci, radcowie prawni, notariusze oraz osoby, które ukończyły aplikację sądową, prokuratorską, adwokacką, radcowską lub notarialną, a także osoby posiadające stopień doktora nauk prawnych (art. 10 ust. 2 ustawy).

Komornika powołuje Minister Sprawiedliwości na wniosek zainteresowanego, złożony za pośrednictwem prezesa sądu apelacyjnego, w okręgu którego komornik zamierza wykonywać swoje czynności. Przed powołaniem Minister Sprawiedliwości zasięga opinii samorządu komorniczego o zainteresowanym (art. 11 ust. 1 ustawy).

Samorząd komorniczy ma obowiązek przedstawić opinię w terminie miesiąca od dnia otrzymania wniosku. Brak opinii w tym terminie nie wstrzymuje rozpoznania wniosku przez Ministra Sprawiedliwości (art. 11 ust. 2 ustawy).

Ustawa o komornikach sądowych i egzekucji nie precyzuje, który z organów samorządu komorniczego opiniuje kandydaturę. W przepisach określających kompetencje organów samorządu zarówno wśród kompetencji Krajowej Rady Komorniczej, jak i rady izby komorniczej ustawodawca wymienia opiniowanie w sprawie powoływania i odwoływania komorników i asesorów komorniczych.

Do wniosku o powołanie zainteresowany powinien dołączyć dokumenty potwierdzające swoje kwalifikacje oraz może przedkładać opinie.

Osoba zainteresowana składa wniosek o powołanie bezpośrednio do prezesa sądu apelacyjnego lub za pośrednictwem izby komorniczej, w której okręgu znajduje się rewir komorniczy, o którego objęcie wnioskuje zainteresowany (art. 12 ustawy).

Minister Sprawiedliwości może również powołać komornika z własnej inicjatywy po zasięgnięciu opinii samorządu komorniczego.

Komornik jest obowiązany w terminie miesiąca od dnia zawiadomienia o powołaniu utworzyć lub

objąć kancelarię i zgłosić o tym Ministrowi Sprawiedliwości (art. 13 ust. 1 ustawy). W uzasadnionych wypadkach Minister Sprawiedliwości może przedłużyć ten termin.

W razie niedopełnienia obowiązku utworzenia lub objęcia kancelarii, powołanie traci moc. Okoliczność tę stwierdza Minister Sprawiedliwości (art. 13 ust. 3 ustawy).

Przy powołaniu komornik składa ślubowanie wobec Ministra Sprawiedliwości według następującej roty: „Ślubuję uroczyście jako komornik powierzone mi obowiązki wypełniać zgodnie z prawem i sumieniem, dochować tajemnicy państwowej i zawodowej, w postępowaniu swym kierować się zasadami uczciwości, godności i honoru” (art. 14 ust. 1 ustawy).

Minister Sprawiedliwości może upoważnić prezesa właściwego sądu apelacyjnego do przyjęcia ślubowania.

Minister Sprawiedliwości odwołuje komornika, jeżeli komornik:

- 1) zrezygnował z pełnienia swoich obowiązków,
- 2) z powodu choroby lub stanu zdrowia został uznany za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków komornika lub bez uzasadnionej przyczyny odmówił poddania się badaniu, mimo zalecenia właściwej izby komorniczej,
- 3) ukończył 65 rok życia,
- 4) został pozbawiony prawomocnym wyrokiem sądu praw publicznych lub prawa wykonywania zawodu,
- 5) rażąco i uporczywie naruszał przepisy prawa, co zostało stwierdzone orzeczeniami sądu wydanymi w wyniku rozpoznania środków zaskarżenia, skarg na czynności komornika lub innych środków prawnych - na wniosek prezesa właściwego sądu apelacyjnego,
- 6) został ukarany, prawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym, karą wydalenia ze służby komorniczej,
- 7) nie zawarł umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej lub utracił to ubezpieczenie z przyczyn przez siebie zawnionych (art. 15 ust. 1 ustawy).

Odwołanie komornika w wypadkach, o których mowa wyżej w pkt 2, 5 i 7, następuje po uprzednim wysłuchaniu komornika, chyba że nie jest to możliwe, oraz po zasięgnięciu opinii samorządu komorniczego.

Komornik używa tytułu: „Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w ...” lub „Komornik Sądowy Rewiru ... przy Sądzie Rejonowym w ...”, a jeżeli siedziba kancelarii znajduje się w innej miejscowości niż siedziba sądu rejonowego, należy dodać „Kancelaria Komornicza w ...” z dokładnym adresem art. 17 ustawy).

Komornik używa okrągłej pieczęci urzędowej z godłem państwa, zawierającej w otoku jego funkcję oraz oznaczenie siedziby.

Komornik na własny rachunek wykonuje powierzone mu czynności i nie jest przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178 ze zm.) (art. 3a ustawy). Do komornika stosuje się przepisy o podatku dochodowym od osób fizycznych, o ubezpieczeniach społecznych oraz o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym dotyczące osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą (art. 28 ustawy).

Od dochodu w każdym miesiącu komornik sam oblicza i odprowadza podatek dochodowy według zasad określonych ustawą z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 ze zm.).